

Sygn. akt: X C 157/13 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Jerka
Protokolant:	sekr. sądowy Lidia Kuzia

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza od powoda J. D. na rzecz pozwanego K. P. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X C 157/13

UZASADNIENIE

Powód J. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. P. kwoty 3400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 września 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa wskazała, iż zawarła w dniu 06 czerwca 2012 r. z pozwanym umowę o wykonanie ogrodzenia metalowego na posesji pozwanego – (...). Strony umówiły się, że powód wykona ogrodzenie w terminie do 31 sierpnia 2012 r. zgodnie z projektem wykonanym przez pozwanego, który powód otrzymał w dniu 19 czerwca 2012 r. za wynagrodzeniem w kwocie 9900,00 zł. Pozwany zaliczkowo zapłacił powodowi kwotę 6500 zł. Powód wykonał 7 przęseł ogrodzenia, które pozwany dwukrotnie oglądał. Po zaakceptowaniu ich kształtu i wyglądu pozwany zlecił powodowi wykonanie pozostałych 16 przęseł ogrodzenia w taki sam sposób. Powód wykonał pozostałe przęśla ogrodzenia, jednak pozwany polecił mu by pozostawił je w garażu na posesji pozwanego bez montażu. Pozwany telefonicznie poinformował powoda, żeby wstrzymał montaż przęseł ogrodzenia, ponieważ wysłał mu pismo zawierające wskazane poprawki, które powód powinien wykonać. Powód nie zgodził się na dokonanie wskazanych przez pozwanego poprawek, ponieważ zawierały zbyt duże zmiany w projekcie wcześniejszym sporządzonym przez pozwanego i znacznie podnosiły koszt robocizny. Pozwany we wskazanym piśmie stwierdził, iż dopiero po wykonaniu prawidłowo poprawek przęseł ogrodzenia zapłaci powodowi kwotę 2500 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że zawarła z powodem w dniu 08 czerwca 2012 r. umowę o wykonanie metalowego ogrodzenia, która obejmowała wykonanie metalowych przęseł oraz ich montaż ze słupkami. Przed zawarciem umowy w dniu 02 czerwca 2012 r. pozwany wręczył powodowi zaliczkę w wysokości 500 zł na wykonanie jednego wzorcowego przęsła, którego powód jednak nie wykonał. Następnie w dniu podpisania umowy pozwany wręczył powodowi zaliczkę w wysokości 6000 zł. W dniu 19 czerwca 2012 r. pozwany wysłał powodowi szczegółowy projekt ogrodzenia wraz ze słupkami i sposobem mocowania. Ze wskazanego projektu jednoznacznie wynikało, że górne i dolne przęsła zakończone miały być grotami. W czasie pobytu pozwanego w Polsce powód przywiózł na posesję pozwanego trzy przęsła i zamontował je. Wówczas pozwany zwrócił uwagę na niewłaściwe wykonanie przedmiotu umowy tj. na fakt, iż grotory dolne nie były wykonane według projektu – dolne pręty były rozklepane, a miały być na nich zamontowane grotory oraz na okoliczność, iż zawieszenie przęseł i ich pomalowanie było niedokładne. Powód zobowiązał się do dokonania poprawek i lepszego wykonania następných przęseł, w szczególności zobowiązał się do rozklepania dolnych prętów przęseł w sposób odpowiadający wyglądowi grotów w górnej części przęsła. Powód w dniu 24 lipca 2012 r. zażądał od pozwanego dalszych 600 Euro na materiały potrzebne do wykonania ogrodzenia. Pozwany odmówił zapłaty, wskazując, iż jest to kwota odpowiadająca wartości wynagrodzenia za cały przedmiot umowy. Nadto z zestawienia materiałów do wykonania zlecenia sporządzonego na podstawie oświadczenia powoda złożonego w oparciu o faktury wynikało, iż koszt ich zakupu wynosił 3489 zł, zatem powód powinien dysponować jeszcze kwotą 3011 zł (pozostała z uiszczonej zaliczki). W sierpniu 2012 r. powód dostarczył i zamontował kolejne trzy przęsła, których wykonanie znowu budziło zastrzeżenia pozwanego. Powód pomimo zgłoszonych mu przez pozwanego uwag dotyczących usterek stwierdzonych w lipcu, nadal nie zamontował grotów na dolnych prętach przęseł, wskutek nieudolnego ich rozklepania. Powód zamontował w sumie 7 wadliwie wykonanych przęseł. Pozwany nie pozwolił powodowi zamontować reszty wykonanych przez niego przęseł, z uwagi na fakt, iż powód pomimo projektu wykonywał umowę w sposób sprzeczny z jej zapisami oraz nie uwzględnił licznych zastrzeżeń i uwag pozwanego. W dniu 01 września 2012 r. pozwany przesłał powodowi pismo z wyszczególnieniem stwierdzonych odstępstw w przedmiocie umowy oraz wezwaniem do ich naprawy. Powód nie dokonał wskazanych czynności, w związku, z czym pozwany zlecił wykonanie naprawy innej firmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2012 r. powód J. D. zawarł z pozwanym K. P. umowę na wykonanie ogrodzenia z metalu na posesji pozwanego, w miejscowości P.. Zgodnie z zawartą umową powód zobowiązał się do wykonania metalowych przęseł oraz ich montażu ze słupkami. Strony w umowie uzgodniły cenę za 1m² przęsła na kwotę 250 zł. Pozwany wręczył powodowi zaliczkę na wykonanie przedmiotu umowy w wysokości 6000 zł oraz 500 zł na zakup materiałów potrzebnych do wykonania ogrodzenia.

/bezsporne, umowa z dnia 08 czerwca 2012 r. k. 38, kopia przelewu k. 39, oświadczenie powoda k. 40/

Strony ustnie się umówiły, że przedmiot umowy z dnia 08 czerwca 2012 r. zostanie wykonany zgodnie z projektem sporządzonym przez pozwanego. Pozwany w dniu 19 czerwca 2012 r. przekazał powodowi projekt ogrodzenia. Powód zobowiązał się wykonać ogrodzenie zgodnie z wzorem przesłanym przez pozwanego, poprzez wykonanie 16 przęseł ogrodzenia, przy czym zarówno na górnych, jak i na dolnych przęsłach ogrodzenia miały się znajdować identyczne grotory.

/dowód: projekt pozwanego k. 43, zeznania świadka J. K. k. 82, zeznania świadka A. K. k. 83, przesłuchanie pozwanego k. 103/

W czasie pobytu pozwanego w Polsce w lipcu 2012 r. powód przywiózł na posesję powoda trzy przęsła i zamontował je. Pozwany już wówczas zwrócił uwagę na niewłaściwe wykonanie przęseł, poprzez rozklepanie dolnych prętów zamiast zamontowanie grotów oraz niewłaściwe zawieszenie przęseł i niedokładne pomalowanie przęseł ogrodzenia. Powód

zobowiązał się do rozklepania dolnych prętów przęsła, w sposób odpowiadający wyglądowi grotów w górnej części przęsła.

W sierpniu powód dostarczył i zamontował następne trzy przęsła, których wykonanie ponownie budziło zastrzeżenia zamawiającego. Pomimo wielokrotnych upomnień pozwanego i żądania zamontowania na dolnych prętach przęsła grotów, powód dostarczył kolejne przęsła, które były wadliwie wykonane, gdyż zamiast posiadać zamontowane groty, były rozklepane. Jedno z tych wadliwych przęsła powód zamontował. W drugiej połowie sierpnia 2012 r. powód dostarczył resztę wykonanych przez siebie przęsła, które również były wykonane wadliwie.

Powód zobowiązał się do ich poprawienia, po zamontowaniu ogrodzenia, poprzez albo odcięcie przyklepań i zamontowanie grotów, albo poprzez przycięcie przyklepań, tak, aby wyglądały, jak groty. Ostatecznie pozwany nie wyraził zgody na zamontowanie dostarczonych przez powoda przęsła, z uwagi na fakt, iż pomimo licznych upomnień pozwanego powód nie dokonał poprawek.

Pozwany pismem z dnia 01 września 2012 r. poinformował powoda, iż wykonane przez niego ogrodzenie nie spełnia jego oczekiwań i jest niezgodne z projektem. Wskazał, iż występują liczne niedociągnięcia w wykonaniu, że groty na górnym przęsle są wykonane niedbale, całość jest źle pomalowana a dolne przęsło nie zawiera grotów. Pozwany wezwał powoda do wykonania następujących poprawek: odcięcie klepania na dolnych przęsłach i przyspawanie grotów, umocowania przęsła na jednej wysokości z tolerancją na różnice temperatur, oszlifowanie położonych spawów i oczyszczenie z rdzy i pomalowanie farbą młoteczkową hammerite, w terminie 14 dni, pod rygorem nie uiszczenia pozostałej umówionej kwoty i wykonania poprawek przez innego wykonawcę lub obniżenia wynagrodzenia.

Powód nie wykonał wskazanych przez pozwanego poprawek, wobec tego pozwany zlecił ucięcie przeklepań prętów i zamontowanie grotów w związku z czym poniósł koszt w wysokości ok. 3600 zł.

/dowód: zeznania świadka J. K. k. 82, zeznania świadka A. K. k. 83, przesłuchanie pozwanego k. 103, zeznania świadka W. R. k. 100, przesłuchanie powoda k. 102/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie dokumentów złożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana i które nie budziły wątpliwości. Kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miały zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: J. K. i A. K. oraz zeznania przesłuchanego w sprawie pozwanego, których zeznania korelują ze sobą i dają pełen obraz treści umowy łączącej strony, sposobu jej wykonania, zgłaszanych uwag w związku ze stwierdzeniem odstępstw od umowy, w trakcie jej realizacji oraz doprowadzenia przedmiotu umowy do stanu zgodnego z projektem. Zeznaniom świadka W. R. i zeznaniom przesłuchanego powoda Sąd dał wiarę w zakresie w jakim zeznali oni o zgłaszanych przez pozwanego nieprawidłowościach w wykonaniu przedmiotu umowy. W niniejszej sprawie bezsporne było, iż powoda i pozwanego łączyła umowa, zgodnie, z którą powód zobowiązał się do wykonania ogrodzenia metalowego na posesji powoda za wynagrodzeniem. Sporem objęty był sposób wykonania przedmiotu umowy w szczególności czy strony uzgodniły, że na dolnych prętach przęsła mają być groty czy też pręty mają być jedynie rozklepane na kształt grotów.

Zgodnie z treścią art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Zgodnie zaś z przepisem art. 627¹ kc do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej. Na podstawie art. 627¹ k.c. odpowiednie zastosowanie do tzw. konsumenckich umów o dzieło będą miały przepisy wskazanej wyżej ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, które dotyczą między innymi szczególnego reżimu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową (W. Czachórski,

Zobowiązania, 2007, s. 463; Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, Zobowiązania, 2008, s. 169; K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 173-177)

Stronami tzw. **konsumenckiej umowy o dzieło** zgodnie z art. 627¹ k.c. są: 1) zamawiający - osoba fizyczna, która zamawia dzieło w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową (konsument); 2) przyjmujący zamówienie - przedsiębiorca, który w zakresie działalności przedsiębiorstwa (prowadzenia działalności gospodarczej) przyjmuje dzieło do wykonania. Pozwany zamówił dzieło w celu nie związanym z działalnością gospodarczą ani zawodową zaś powód przyjął dzieło do wykonania w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Przedmiotem konsumenckiej umowy o dzieło może być jedynie rzecz ruchoma. W niniejszej sprawie przedmiotem umowy były przęsła ogrodzenia stanowiące rzecz ruchomą i okoliczność, że miały być następnie zamontowane jako ogrodzenie nie odbiera im takiego charakteru.

Sporne między stronami było czy projekt przedstawiony w formie szkicu przez pozwanego przedstawia grotę na dolnych prętach czy też nie. Powód stał na stanowisku, że umówił się z pozwanym że będą one rozklepane na kształt grotów gdyż zamontowanie grotów zwiększyłyby koszt ich wykonania. Pozwany zaś zeznał, że od początku wskazywał, że na dolnych prętach mają być zamontowane grotę i takie też przewidywał nadesłany powodowi projekt.

Zeznania świadków przemawiają za uznaniem za wiarygodne zeznań pozwanego wskazywali oni bowiem, że od początku pozwany zgłaszał uwagi co do sposobu wykonania dzieła w szczególności w zakresie dolnych grotów zaś powód zobowiązywał się do ich poprawienia. Przemawia to za przyjęciem że umowa stron obejmowała wykonanie grotów nie tylko na górnych ale i na dolnych prętach.

W szczególności świadek J. K. zeznał, że po pierwszej dostawie dzieła pozwany zapytał „dlaczego na dole nie ma grotów tylko jakieś klepania a pan D. powiedział, że to będzie taniej” zaś pozwany odpowiedział na to „ dla kogo taniej przecież cenę uzgodniliśmy, umówiliśmy się”(k.82). Świadek ten zeznał dalej, iż powód zobowiązał się, że odetnie te rozklepania i zamontuje grotę. Zwracano powodowi uwagę kilkakrotnie na to aby poprawił dolne pręty a on zapewniał, że poprawi (k.82). Zeznania tej treści potwierdziła świadek A. K. oraz P. Z.. Świadek w osobie kolegi powoda W. R. także zeznał, że słyszał że „ to co miało być zrobione jest złe i trzeba poprawić (...)” a powód mówił, że poprawi(k.100).

Zgodnie z przepisem art. 4. ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 27.07.2002 r. (Dz.U.2002.141.1176) sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

Na podstawie powyższego rozkład ciężaru dowodu istnienia niezgodności towaru z umową przedstawia się następująco: na zamawiającym dzieło ciąży obowiązek wykazania niezgodności dzieła z umową a także, że została ona stwierdzona przez niego w terminie 6-miesięcznym od wydania towaru (dla skorzystania z domniemania z art. 4 ust. 1) bądź 2-letnim licznym od ww. chwili (przewidzianym jako dolna granica odpowiedzialności sprzedawcy - art. 10 ust. 1). Wykazanie powyższego stanowi spełnienie przesłanek, możliwego do obalenia, domniemania z art. 4 ust. 1, tj. istnienia niezgodności w chwili wydania towaru konsumpcyjnego. Na podstawie wyżej wymienionego postanowienia na zamawiającym spoczywa ciężar dowodu istnienia wady fizycznej rzeczy, wykonawca zaś w celu uchylenia się od odpowiedzialności winien wykazać, że wada ta powstała już po przejściu ryzyka niebezpieczeństwa (zasadniczo po wydaniu rzeczy) na kupującego. Dopiero w razie pomyślnego przeprowadzenia dowodu przez przyjmującego zamówienie, którego celem jest zwolnienie go od odpowiedzialności, w celu zapobieżenia powyższemu, zamawiający winien wykazać, że wada wyniknęła z przyczyny tkwiącej poprzednio w rzeczy sprzedanej. Na gruncie ustawy o sprzedaży konsumenckiej, jak wyżej wskazano, na kupującym spoczywa ciężar dowodu niezgodności towaru z umową oraz jej stwierdzenia w terminie 6 miesięcy od wydania rzeczy, a w razie niepomyślnego dowodu tego ostatniego, także okoliczności, że niezgodność występowała w chwili wydania (wniosek z treści art. 4 ust. 1 in fine). Jak bowiem wynika z postanowienia komentowanego artykułu, moment istnienia niezgodności w chwili wydania rzeczy nabywcy stanowi przesłankę doniosłą dla stwierdzenia odpowiedzialności sprzedawcy, a skoro jej istnienie nie będzie mogło zostać

przyjęte na podstawie domniemania z art. 4 ust. 1, ciężar jej dowodu będzie spoczywać na stronie, która wywodzi z niej dla siebie skutki prawne, czyli nabywcy towaru konsumpcyjnego.

Rozważyć należy czy w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 4. ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 27.07.2002 r. , zgodnie z którym w przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego (dzieła) domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez zamawiającego przy zawarciu umowy, chyba że przyjmujący zamówienie zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru. Wskazany artykuł (oraz art. 4 ust. 3) stanowi o złagodzeniu uciążliwości nabywcy towaru konsumpcyjnego związanych z wynikającego z rozkładu ciężaru dowodu obowiązku wykazania niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową w chwili jego wydania. Ustawa wprowadza bowiem domniemanie zgodności towaru (dzieła) z umową, ale kryteria tegoż domniemania dotyczą zarówno obiektywnych właściwości dobra, jak i subiektywnych oczekiwań kupującego. Na podstawie przyjętego domniemania dzieło jest zgodne z umową, jeżeli odpowiada wszystkim określonym przesłankom, których wyliczenie ma charakter koniunkcyjny, a spełnienie winno być kumulatywne. Zatem niezgodnym z umową można uznać dzieło, które nie spełnia co najmniej jednego z podanych kryteriów.

Przepis art.4 ust. 2 cytowanej ustawy w ocenie Sądu nie znajdzie jednak w sprawie zastosowania albowiem ostatecznie strony nie uzgodniły indywidualnie przedmiotu umowy.

Indywidualne uzgadnianie właściwości towaru nie może być utożsamiane z określeniem przedmiotu konsumenckiej umowy o dzieło (indywidualizacją świadczenia), gdyż ten ostatni rozstrzyga o oznaczeniu przedmiotu świadczenia przyjmującego zamówienie, bez którego umowa nie byłaby zawarta. Przez indywidualne uzgadnianie należy rozumieć ustalane przez strony konkretnego stosunku prawnego; nie jest także wykluczone ustalenie właściwości towaru przez inną osobę uprawnioną do określenia przedmiotu świadczenia. Kryteria zawarte w art. 4 ust. 2 odpowiadają postanowieniom art. 2 ust. 2 pkt a, b dyrektywy 99/44. Do zakresu postanowienia dyrektywy zawartego w punkcie a art. 2 ust. 2 (a ten do postanowienia art. 35 ust. 2 pkt c Konwencji Wiedeńskiej z 1980 r.) nawiązuje kryterium zgodności towaru z podanym przez sprzedawcę opisem lub posiadania przez towar cech okazanej kupującemu próbki lub wzoru.

Powód miał co prawda wykonać na wzór przęśła celem okazania go powodowi czego ostatecznie jednak nie uczynił i to jedynie pozwany przedstawił opis i szkic dzieła. Domniemanie zgodności towaru z umową na podstawie opisu bądź okazanej próbki lub wzoru nie dotyczy przypadków ich dostarczenia przez nabywcę (co jednak może mieć znaczenie dla określenia celu, do którego winien być zdatny towar). Dla oceny odpowiedzialności powoda zastosowanie zatem znajdzie przepis art.4 ust 1 cytowanej wyżej ustawy .

Jak zostało wykazane w ocenie Sądu powód wykonał dzieło wadliwie t.j. niezgodnie z umową w zakresie w jakim nie zamontował grotów na dolnych prętach przęseł. Niezgodność ta jak wynika z zeznań świadków oraz pozwanego została stwierdzona już po wykonaniu i wydaniu przez powoda pierwszych przęseł. W przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Pozwany stwierdził niezgodność dzieła z umową i zawiadomić o tym powoda przed upływem wskazanego terminu.

Stwierdzając, iż niezgodność towaru istniała w chwil jego wydania pozwanemu przysługują roszczenia wskazane w art. 8. 1 cytowanej wyżej ustawy. Zgodnie z nim jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Przepis ust. 4 art.8 cytowanej ustawy stanowi, że jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego

obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Z zeznań świadków i pozwanego jak i częściowo powoda wynika, że ostatecznie pomimo wezwań do usunięcia „przyklepań” i zamontowania grotów powód nie uczynił zadość żądaniu pozwanego. Pozwany wezwał powoda do naprawy dzieła pismem z dnia 01.09.2012 r. zakreślając mu na jej dokonanie termin 14 dni. Przesłanką wskazaną w art. 8 ust. 4 jest okoliczność, że sprzedawca nie zdołał uczynić zadość żądaniu w odpowiednim czasie. Na podstawie powyższego sformułowania nie jest jasne, czy możliwość żądania o treści określonej w komentowanym artykule jest uzależniona od wcześniejszego domagania się naprawy bądź wymiany i braku jego zadośćuczynienia przez sprzedawcę. Taki wniosek można wysunąć na podstawie odpowiedniego sformułowania dyrektywy 99/44, która stanowi o niewykonaniu obowiązku przez sprzedawcę w odpowiednim czasie, a tym samym u podstaw leży założenie o skierowaniu żądania naprawy bądź wymiany dobra konsumpcyjnego. Ponadto ocena, czy sprzedawca zadośćuczynił roszczeniu w odpowiednim czasie, może być dokonana dopiero po upływie tego okresu, prognoza zaś co do możliwości wykonania obowiązku w razie wyznaczenia terminu, ma znaczenie dla oceny długości ww. okresu pod względem zgodności z kryterium "odpowiedniości".

Jak wyżej wspomniano kryterium rozstrzygającym w omawianej przesłance jest długość czasu na wykonanie wymiany bądź naprawy towaru, która winna być odpowiednia. Zgodnie z postanowieniem art. 8 ust. 4 zdanie ostatnie, przy określaniu odpowiedniego czasu uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Rozstrzygające znaczenie dla oceny wykonania obowiązku w odpowiednim czasie należy przypisać rzeczywistemu zadośćuczynieniu żądaniu, tj. naprawie bądź wymianie (włącznie z koniecznym montażem bądź uruchomieniem), nie zaś tylko zgłoszeniu gotowości przez sprzedawcę do jego spełnienia czy nawet ustaleniu terminu realizacji. Czas na wykonanie obowiązku może być ustalony przez strony, przez jedną z nich bądź w razie braku powyższego może wynikać z okoliczności. Przy ocenie długości przedmiotowego okresu należy brać pod uwagę możliwość wykonania naprawy bądź wymiany, jednakże pierwszorzędne znaczenie należy przypisać interesowi zamawiającego poprzez uwzględnienie właściwości dzieła i celu jego zamówienia. Na podstawie powyższego dopuszczalne będzie domaganie się obniżenia ceny bądź odstąpienie od umowy, pomimo możliwości naprawy bądź wymiany towaru, przy zachowaniu należytej staranności przez sprzedawcę, jeżeli ze względu na właściwości towaru i cel jego nabycia nie będą one zgodne z interesem nabywcy.

W ocenie Sądu termin 14 dni wyznaczony powodowi na dokonanie naprawy przez pozwanego pismem z dnia 01.09.2012 r. należy uznać za odpowiedni mając na względzie, że już po wydaniu pierwszych przesł powód był wzywany do usunięcia niezgodności dzieła z umową i zobowiązywał się do uczynienia tego.

W ocenie Sądu zatem pozwanemu przysługiwało roszczenie o obniżenie ceny. Wykonanie uprawnienia do obniżenia ceny powoduje zatem przekształcenie konsumenckiej umowy o dzieło, cena zaś umówiona staje się podstawą do obliczenia nowej ceny. Określenie nowej ceny może nastąpić na mocy zgodnego oświadczenia stron. W razie jego braku ustawa nakazuje stosować kryterium stosowności obniżenia, które stanowi granice uprawnienia sprzedawcy. Postanowienia art. 8 ust. 4 wyżej cytowanej ustawy nie określają bliżej sposobu dojścia do obliczenia sumy, o którą można obniżyć cenę (wynagrodzenie) umówioną, jak czyni to art. 560 § 3 k.c. bądź art. 50 Konwencji Wiedeńskiej z 1980 r. Zasadne jest jednak posłużenie się zasadami tam wyrażonymi, tj. określenie ceny obniżonej jako wielkości wskazanej na podstawie stosunku pomiędzy ceną pierwotną i ceną obniżoną, jaki zaistniał pomiędzy wartością towaru bez wad i wartością towaru z wadami [Zobacz G. T., Odpowiedzialność sprzedawcy za wady rzeczy na tle prawa polskiego oraz Konwencji Wiedeńskiej o międzynarodowej sprzedaży towarów, Studia z prawa gospodarczego i handlowego, K. 1996, s. 482). Punkt wyjścia dla obliczenia kwoty obniżenia wynagrodzenia winna stanowić wartość rynkowa dzieła, wskazana na podstawie chwili zawarcia umowy. Odpowiedzialność przyjmującego zamówienie jest związana z chwilą wydania dzieła, jednakże dotyczy ona zgodności dzieła z umową, przy której zawarciu jest określane wynagrodzenie, zatem według tego momentu winna być brana pod uwagę jego wartość.

Jak wynika z zeznań pozwanego z którymi korelują zeznania świadka J. K. (k.83) pozwany doprowadził dzieło do zgodności z umową na własny koszt wydatkując na ten cel kwotę około 3.000 zł. Jak zeznał świadek J. K. była to kwota

2.600 zł lub 3.600 zł. Mając na względzie, iż pozwany zeznał, iż była to kwota „3.000 zł z groszami” (k.104) Sąd uznał iż w rzeczywistości była to druga z kwot wskazanych przez świadka J. K., który zajmował się sprawami zwanymi z wykonaniem ogrodzenia na prośbę pozwanego t.j. 3.600 zł.

Zasadne jest zatem zdaniem Sądu obniżenie wynagrodzenia o wskazaną kwotę. Mając to na względzie powództwo o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze wskazane powyżej przepisy prawa Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym, iż Sąd powództwo oddalił w całości, powód zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda kwoty 617 zł tytułem zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony przez pozwanego. (punkt II wyroku).

SSR Katarzyna Jerka